

لزوم ترجیح لذت برتر و پایدارتر در زندگی / چرا اصحاب سیدالشهدا(ع) در شب عاشورا شاد بودند

خصلت انسان طوری است که به فرار از درد و ناراحتی و کسب و چشیدن لذت تمایل دارد، اما گاهی در مسیر زندگی فراموش می کند که لذت ها فقط در امور مادی خلاصه و محدود نمی شوند و انسان می تواند به لذت پایدارتر و بی پایان که از راه معنویت بدست می آید برسد.

خصلت انسان طوری است که به فرار از درد و ناراحتی و کسب و چشیدن لذت تمایل دارد، اما گاهی در مسیر زندگی فراموش می کند که لذت ها فقط در امور مادی خلاصه و محدود نمی شوند و انسان می تواند به لذت پایدارتر و بی پایان که از راه معنویت بدست می آید برسد.

به گزارش خبرگزاری مهر، بررسی فطرت انسان نشان می دهد که در تزامم لذایذ با آلام و ناخوشی ها، افراد درد و ناراحتی مختصر را برای گرفتار نشدن به رنج و ناراحتی بیشتر تحمل می کنند و در طرف دیگر لذت کمتر و محدودتر را فدای لذت بیشتر و پایدارتر می کنند. همچنین تحمل رنج مختصر برای رسیدن به لذت زیاد و پایدار و گذشتن از لذات مختصر برای رهایی از رنج بسیار، مقتضای عقل و فطرت آدمی است و همه کارهای عقلایی بر اساس این محاسبات انجام می پذیرد و اختلافاتی که میان انسان ها در ترجیح پاره ای از لذایذ و آلام مشاهده می شود اختلاف در تشخیص و اشتباه در محاسبه و عوامل دیگر است.

بر اساس اصل فطری که گفته شد ما باید بکوشیم که گزینه هایمان از لذت بیشتر و رنج کمتر برخوردار باشد، البته با این لحاظ که لذت تنها به خوردن، آشامیدن و اعمال غرایز و در کل به امور مادی محدود نمی شود؛ بلکه لذت های معنوی و از جمله رسیدن به رضوان الهی به مراتب از لذت های مادی و حیوانی شریف تر و پایدارترند.

بر این اساس، مومن چون معتقد است که ورای این زندگی مادی، جهانی است که هم رنجش، ابدی است (سوره بقره آیه 39) و کسانی که کافر شدند و آیات را دروغ پنداشتند اهل دوزخند و همیشه در آن خواهند بود و هم لذتش، ابدی است (سوره بقره آیه 82) و آنها که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اهل بهشتند و همیشه در آن خواهند ماند. لذت و رنج دنیا را در مقایسه با رنج و لذت آخرت به هیچ می گیرد و نه به لذتش دل می بندد و نه از رنجی که در مسیر دستیابی به لذت اخروی است، فرار می کند. بلکه هرچند رنج و دشواری طریقی که او را به لذت آخرت رهنمون می سازد، بیشتر باشد برای او هموارتر و آسان تر خواهد بود.

علاوه بر این از دید مومن، زیان و رنج های دنیا هرچند شدید باشند محدودند و در مقابل رنج آخرت نامحدود و ابدی است، کسی که در این دنیا و در طریق بندگی حضرت حق به رنج فزونی تری گرفتار آید، در آخرت به لذت های فزون تر و پایدارتری خواهد رسید.

در زندگی دینی، شوق مومن در رسیدن به لذت ابدی چنان قوی است که از همه دشواریها و سختی ها، اندکی احساس ناراحتی نمی کند و برای رسیدن به لقای محبوب همه رنج ها و سختی ها را بر خویش هموار می سازد و خم به ابرو نمی آورد و با این که تحمل اندکی از این سختی ها برای افراد بی انگیزه بسیار دشوار است اما او احساس لذت و سرور نیز می کند. چون می داند که به لذت والاتر و پایداری می رسد.

روایت شده که در واقعه کربلا اصحاب سید الشهدا(ع) در برابر انبوه ناملایمات، دشمنی ها و خاطرات احساسی ناراحتی و خستگی نداشتند و حتی شب عاشورا اصحاب با وفای حضرت شادمان بودند و به مزاح و شوخی مشغول شدند. شخصی به آنها گفت: با این که می دانید فردا همگی شهید می شوید چرا در این آخرین شب زندگی خویش وقت خود را به شوخی و شادمانی سپری می کنید؟ گفتند چرا خوشحال و شادمان نباشیم با این که بیش از یک شب به شهادت و رسیدن به وصال محبوب و همجواری با اولیای خدا نمانده؟!

در مقابل برای مومن، گناه و معصیت تلخ و چنان زهری کشنده است؛ گرچه به ظاهر لذت بخش نیز باشد چون او به فرجام کار می اندیشد و لذت های حرام را به مثابه شربت شیرینی می بیند که در آن زهر ریخته اند که گرچه شیرین است، اما نوشیدن آن موجب هلاکت می شود. بی شک آن کسی که از گناه و معصیت لذت می برد دچار غفلت شده و الا اگر به فرجام معصیت می اندیشد اصلا احساس لذت نمی کرد.